

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 23/2022-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Tomčovčík, s. r. o., Nerudova 14, Košice, proti postupu Okresného súdu Svidník v konaní sp. zn. 4C/243/2015 a proti jeho uzneseniu č. k. 4C/243/2015-231 z 26. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Svidník v konaní sp. zn. 4C/243/2015 a uznesením Okresného súdu Svidník č. k. 4C/243/2015-231 z 26. mája 2020 **boli porušené** základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Svidník č. k. 4C/243/2015-231 z 26. mája 2020 **zrušuje a v e c mu v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Svidník **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **375,24 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“)

uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vrátiť vec okresnému súdu, priznať mu finančné zadosťučinenie 1 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ vystupoval ako žalobca v konaní okresného súdu o zaplatenie 15 000 eur s príslušenstvom. Vo veci samej v spore, ktorého zákonným sudcom bol [REDAKOVANÉ], neuspel, preto mu okresný súd uložil povinnosť nahradiť úspešnému žalovanému trovy konania. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka [REDAKOVANÉ] č. k. 4 C/243/2015-214 z 15. júla 2019 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 3 688,09 eur.

3. Sťažovateľ z doručeného uznesenia vyššieho súdneho úradníka zistil totožnosť jeho mena a priezviska s menom a priezviskom zákonného sudcu konajúceho v jeho veci, preto sa informoval v kancelárii okresného súdu, či vyšší súdny úradník a sudca, ktorý rozhodoval jeho vec, sú príbuznými, čo mu bolo zo strany okresného súdu 6. augusta 2019 potvrdené.

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť podľa § 239 a nasledujúcich Civilného sporového poriadku, v ktorej na prvom mieste vzniesol námietku zaujatosti sudcu [REDAKOVANÉ], ako aj vyššieho súdneho úradníka [REDAKOVANÉ]. Námietku odôvodnil ich príbuzenským vzťahom, pričom konštatoval, že *„je dôvodná obava, že o Sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, sp. zn. 4C/243/2015-214 zo dňa 15.07.2019, bude rozhodovať sudca [REDAKOVANÉ], ktorý práve z dôvodu príbuzenského vzťahu rozhodne v neprospech žalobcu, Sťažnosť zamietne ako nedôvodnú a potvrdí rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka – [REDAKOVANÉ]“*. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti predniesol aj viacero vecných dôvodov spochybňujúcich výpočet náhrady trov konania, ktorá mu bola uložená na zaplatenie.

5. Okresný súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 3 118,19 eur. Uznesenie vydal sudca [REDAKOVANÉ]. Sťažnosť sťažovateľa bola vyhodnotená čiastočne ako dôvodná a čiastočne ako nedôvodná. K sťažovateľovej námietke zaujatosti okresný súd iba uviedol, že *„žalobcom vyslovená obava v procesnom postupe sudcu nemala a nemá žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci, teda zamietnutie sťažnosti, vo veci bolo konané a rozhodnuté“*.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti kritizuje, že aj napriek podaniu jeho námietky zaujatosti *„nebolo o tejto námietke vôbec rozhodnuté“*. To má za následok porušenie označených práv sťažovateľa, pretože o jeho sťažnosti *„rozhodoval zaujatý sudca. Otázka zaujatosti bola jednoznačne preukázaná, napriek tomu sa okresný súd k námietke zaujatosti sťažovateľa ani nevyjadril... okresný súd nepostupoval a nerozhodol spôsobom, ktorý by viedol k odstráneniu jeho právnej neistoty“*.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa a vyjadrenie zúčastnenej osoby

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení potvrdil, že vyšší súdny úradník [REDAKOVANÉ] je synom sudcu [REDAKOVANÉ]. Rovnako okresný súd nemá pochybnosti, že v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č. k. 4 C/243/2015-214 z 15. júla 2019 sťažovateľ uplatnil námietku zaujatosti proti sudcovi i proti vyššiemu súdному úradníkovi z dôvodu ich príbuzenského vzťahu. Podľa vyjadrenia okresného súdu však „o predmetnej námietke zaujatosti sudcu vtedajší predseda súdu nemohol rozhodnúť, nakoľko zákonný sudca [REDAKOVANÉ] vec s námietkou zaujatosti predsedovi súdu nepredložil a následne rozhodol o sťažnosti žalobcu uznesením č. k. 4C/243/2015-231 zo dňa 26.5.2020“.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ v replike uvádza, že obsah vyjadrenia okresného súdu podporuje záver o porušení jeho označených práv napadnutým postupom a rozhodnutím, pretože „aj napriek dôvodne vznesenej námietke zaujatosti, rozhodoval o podanej sťažnosti voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka [REDAKOVANÉ] jeho otec, sudca [REDAKOVANÉ] bez toho, aby predložil námietku zaujatosti predsedovi súdu“. Rodičovský vzťah má podľa sťažovateľa výrazne emocionálny rozmer, nepredpokladá sa tu neutrálny postoj jedného príbuzného vo vzťahu k druhému príbuznému. Najčastejšie sa medzi takýmito osobami bude vyskytovať sympatia, prípadne antipatia, no v oboch prípadoch je dôsledkom narušenie nestrannosti. Sťažovateľ zotrváva na svojom sťažnostnom návrhu.

III.3. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

9. Zúčastnená osoba vo svojom vyjadrení zdôraznila, že predmetom rozhodovania v rámci napadnutého postupu a uznesenia bola výška trov konania, nie priznanie nároku na trovy a ani rozhodovanie vo veci samej. Preto „nepovažujem tvrdenie zo strany sťažovateľa ohľadom námietky zaujatosti za oprávnené“. Zúčastnená osoba prízvukuje, že sudca okresného súdu o sťažnosti sťažovateľa rozhodol zmeňujúcim výrokom, „čo len potvrdzuje, že... rozhodoval vo veci výšky trov konania nestranne a nezaujato“. Ústavný súd by podľa názoru zúčastnenej osoby nemal ústavnej sťažnosti vyhovieť.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Skutkové a právne okolnosti sťažovateľovej veci zameriavajú pozornosť na požiadavku nestrannosti súdu ako súčasť základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

11. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená neutrálny a nezaujatý postup súdu voči účastníkom konania. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má súd právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04).

12. Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v civilnom sporovom konaní zabezpečené inštitútom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho

prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť podľa § 49 až § 59 Civilného sporového poriadku (m. m. I. ÚS 27/98). To korešponduje funkčnej súvislosti základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa práva zaručeného v čl. 46 ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú.

13. Obsahom základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 4/98).

14. Vo veci sťažovateľa niet medzi ním a okresným súdom sporu o tom, že vyšší súdny úradník, ktorý rozhodoval uznesením o výške trov konania, a sudca, ktorý následne rozhodol o sťažnosti proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, sú príbuzní (syn – otec). Rovnako je nesporným, že obsahom sťažnosti podanej podľa § 239 a nasl. Civilného sporového poriadku proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola okrem iného aj riadne a včas uplatnená námietka zaujatosti vyššieho súdneho úradníka i sudcu. Odôvodnená bola ich príbuzenským vzťahom.

15. Z vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že po podaní námietky zaujatosti vec nebola predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o nej tak, ako to vyžaduje § 54 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Na č. l. 230 a 230a súdneho spisu je rukou vo veci konajúceho sudcu zachytené usmernenie zo 14. mája 2020, resp. z 22. mája 2020 adresované súdnej kancelárii, podľa ktorého námietka zaujatosti bola vyhodnotená ako týkajúca sa okolností spočívajúcich v procesnom postupe a rozhodovaní sudcu, preto s odkazom na § 53 ods. 3 Civilného sporového poriadku sudca nenariadil predloženie veci nadriadenému súdu.

16. Ústavný súd neopomína, že z dôvodov procesnej ekonómie, plynulého a bezprietahového konania sa Civilný sporový poriadok usiluje primerane eliminovať potenciál „zahľtenia“ súdov prípadnými námietkami zaujatosti signalizujúcimi účelové podanie (opakované námietky, námietky argumentujúce procesným postupom a pod.). Druhovo identifikované námietky zaujatosti sa potom nadriadenému súdu ani nepredkladajú a Civilný sporový poriadok súdu ukladá povinnosť neprihliadať na ne (§ 53 Civilného sporového poriadku).

17. V posudzovanej veci je však zo súdneho spisu vyvoditeľný dôvod, pre ktorý námietka zaujatosti sťažovateľa nebola predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie, ústavne neudržateľný. Námietka zaujatosti založená na skutkovej okolnosti spočívajúcej v zainteresovaní sudcu a vyššieho súdneho úradníka, ktorí sú v bezprostrednom a priamom príbuzenskom vzťahu (otec – syn), na rozhodovaní tej istej kauzy namietajúcej strany, nemôže byť vyhodnotená ako atakujúca procesný postup či rozhodovacia činnosť sudcu, a tým vylúčená z riadneho posúdenia a rozhodnutia nadriadeným súdom. Sťažovateľ poznal zákonného sudcu vo svojej veci (██████████ – otec). Po rozhodnutí vo veci samej rozhodoval o výške trov konania v pozícii vyššieho súdneho úradníka syn zákonného sudcu, preto bolo evidentné, že o sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bude rozhodovať rovnaký zákonný sudca ako vo veci samej. Rodičovský vzťah má v prirodzenom kontexte výrazne emocionálny rozmer. Pri takomto stupni príbuzenstva sa nepredpokladá neutrálny postoj jedného príbuzného vo vzťahu k druhému príbuznému (IV. ÚS 345/2020).

18. Sťažovateľ námietku zaujatosti nezaložil na konkretizovaných úkonoch vo veci konajúceho sudcu alebo vyššieho súdneho úradníka, ktoré tvorili súčasť procesného postupu alebo rozhodovania. Námietka je odôvodnená príbuzenským vzťahom vyššieho súdneho úradníka k sudcovi, ktorý bude na základe sťažnosti rozhodnutie svojho syna preskúmať, v dôsledku čoho nemožno vylúčiť vzťah k veci odôvodňujúci pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

19. Okrem toho okresný súd pojmy procesný postup a rozhodovacia činnosť zakladajúce výluku z povinnosti predložiť vec na rozhodnutie nadriadeného súdu uplatnil mimoriadne široko. Pri takomto realizačnom prístupe by bolo možné neprihliadať na množstvo námietok zaujatosti, na ktoré výluka podľa § 53 ods. 3 Civilného sporového poriadku zjavne „projektovaná“ nebola.

20. Ústavný súd sumarizuje, že okresný súd v sťažovateľovej veci postupoval v rozpore s § 53 ods. 3 a § 54 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Porušenie zákona samé osebe nemusí viesť k záveru o porušení základných práv. Okresný súd však nerešpektovaním uvedených zákonných ustanovení odňal sťažovateľovi právo na rozhodnutie o riadne a včas podanej a odôvodnenej námietke zaujatosti, pričom toto právo je súčasťou práva na nestranný súd (bod 12 tohto nálezu). Nedovolené sa dotkol súčasti jadra základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavne nesúladný postup nadväzne poznačil neústavnosťou aj rozhodnutie o sťažovateľovej sťažnosti podanej podľa § 239 a nasl. Civilného sporového poriadku. Rozhodol totiž sudca, voči ktorému námietka zaujatosti smerovala, a to bez predchádzajúceho povinného rozhodnutia nadriadeného súdu o námietke zaujatosti. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil, že rozhodnutím okresného súdu č. k. 4C/243/2015-231 z 26. mája 2020 i jeho postupom predchádzajúcim vydaniu uvedeného rozhodnutia bolo porušené základné právo sťažovateľa na nestranný súd (bod 1 výroku nálezu).

21. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na prejednanie záležitosti nestranným súdom, ústavný súd neopomína judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej právo na rozhodnutie o zložení súdu nie je občianskym právom v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ide o procesné právo, ktoré nevyžaduje rozhodnutie o občianskych právach (rozhodnutie z 11. 12. 2003 o sťažnosti č. 58751/00 vo veci Schreiber a Boetsch c. Francúzsko). Neskôr ESLP výslovne uviedol, že konanie, v ktorom bola uplatnená námietka zaujatosti, sa netýka oprávnenosti trestného obvinenia alebo občianskych práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie z 19. 5. 2009 o sťažnosti č. 37111/04 vo veci Mianowicz c. Nemecko, rozhodnutie z 20. 10. 2009 o sťažnosti č. 26362/02 vo veci Ovcharenko c. Ukrajina).

22. Sťažovateľ však ústavnému súdu nenavrhol prieskum súdneho rozhodnutia o námietke zaujatosti. Naopak, podľa jeho názoru sú vadou relevantnou z pohľadu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru zaťažené postup a rozhodnutie okresného súdu v konaní o výške náhrady trov konania. Odopretie rozhodnutia o námietke zaujatosti, ktoré samé osebe pod aplikačný rozsah čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá, tak podľa názoru ústavného súdu má za následok porušenie práva na nestranný súd postupom a rozhodnutím okresného súdu v konaní, ktoré *ratione materiae* už pod čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí (rozhodnutie ESLP z 23. 9. 1997 vo veci Robins. c. Spojené kráľovstvo), pretože jeho predmetom sú občianske práva a záväzky (trovy konania). Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd vyslovil aj porušenie práva na prejednanie záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

23. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, ktorej rozsah i dôvody sú pre ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde záväzné, navrhoval vysloviť aj porušenie základného práva domáhať

sa svojho práva na nezávislom súde, resp. práva na prejednanie záležitosti nezávislým súdom. Ústavný súd k tomu uvádza, že súčasťou nezávislosti súdu je výkon súdnej moci osobami (sudcami), ktoré nie sú podriadené iným zložkám štátnej moci. Ak o práve osoby rozhodol súd nepodriadený iným zložkám štátnej moci a na súde konal sudca, ktorý tiež nebol podriadený iným zložkám štátnej moci, právo na prerokovanie veci nezávislým súdom nebolo porušené (II. ÚS 71/97).

24. Požiadavky nezávislosti súdu a jeho nestrannosti spolu úzko súvisia, no prienikom oboch uvedených množín sú skôr prípady vyznačujúce sa pochybným vzťahom súdu k sporovým stranám, čo následne môže viesť k narušeniu nielen nezávislosti, ale aj nestrannosti súdu. O takýto prípad však v sťažovateľovej veci nejde, keďže jeho námietka zaujatosti bola založená na vzťahu namietaného sudcu a vyššieho súdneho úradníka k prejednávanej veci. Zo sťažnostnej argumentácie ani z príloh ústavnej sťažnosti či z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by spochybňovali nezávislosť okresného súdu významnú z hľadiska čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhoviel (bod 4 výroku nálezu).

25. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

26. Nápravu porušených práv sťažovateľa možno dosiahnuť zrušením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Preto ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu. Okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde) bude po vrátení veci povinný zabezpečiť rozhodnutie o sťažovateľovej námietke zaujatosti súladné s § 53 ods. 3 a § 54 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Tým sa vytvorí predpoklad, aby následné opätovné meritórne rozhodovanie o sťažovateľovej sťažnosti podanej podľa § 239 a nasl. Civilného sporového poriadku naplnilo požiadavky plynúce zo základného práva domáhať sa svojho práva na nestrannom súde (čl. 46 ods. 1 ústavy), resp. z práva na prejednanie záležitosti nestranným súdom (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

V.

Finančné zadosťučinenie a trovy konania

27. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou požiadal o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur. Svoju žiadosť však nezaložil na žiadnych okolnostiach charakterizujúcich špecificky jeho kauzu, ale len na všeobecnom konštatovaní o dôležitosti práva na spravodlivé súdne konanie pre fungovanie demokratickej spoločnosti.

28. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (IV. ÚS 210/04). Ústavný súd v súlade s judikatúrou ESLP prihliadol aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Zohľadnil tiež skutočnosť, že deklarácia porušenia základných práv implicitne zahŕňa aj satisfakčný prvok. Navyše, vyhovujúci výrok tohto nálezu sám osebe nevedie k záveru, že o sťažovateľovej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka rozhodoval zaujatý sudca. Riešenie

tejto otázky bude vecou nadriadeného súdu po tom, ako mu bude sťažovateľova námietka zaujatosti predložená na rozhodnutie. Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že nebol daný základ na navrhnutie nápravy v podobe relatívnej satisfakcie. Preto sťažovateľovi v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

29. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal priznať náhradu trov konania, a to za tri úkony právnej služby v sume 696,44 eur.

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

31. Ústavný súd s ohľadom na vyhovenie ústavnej sťažnosti priznal sťažovateľovi náhradu za dva úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, ako aj za podanie ústavnej sťažnosti. Náklady za tretí úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) do náhradového výroku ústavný súd nepojal, keďže replika sťažovateľa nepriniesla žiadne skutkové či právne argumenty majúce vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

32. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2020 je 177 eur a hodnota režijného paušálu je 10,62 eur. Spolu tak náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby predstavuje 375,24 eur. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu